

רמת הקושי: גשר (MocT)
תירגמה: לאל פרי
"טמבל", סטניסלב ווסטוקוב

Станислав Востоков

Балбес

Из сборника «Рябиновое солнце»

Почти в каждом дворе в нашей деревне жила собака. Не было ее только у продавца Тимофеева. Но в конце концов и он решил особачиться. В выходной, когда магазин не работал, Тимофеев поехал в Москву на рынок и купил пса самого подозрительного вида.

- Это что за порода? – спросила Анна Петровна, когда продавец вел свою покупку мимо нашего двора.

- Какая там порода! – махнул рукой Тимофеев. – А зовут его Балбес.

- Ну, ничего. Может, охранник хороший.

Продавец только пожал плечами.

- Поживем - увидим.

И увидели мы очень скоро. В ту же ночь, когда вся деревня спала крепким сном, Балбес вдруг начал страшно выть и провыл до самого утра.

Утром Анна Петровна побежала к Тимофееву ругаться.

- Ты зачем собаку мучаешь?

- Как это мучаю? – обиженно ответил он.

- Страшно! – сказала Анна Петровна.

- И пальцем не трогал.

- Тогда, может быть, у нее чего-нибудь болит?

- Да ничего у него не болит: вон, только что миску супа съел.

- Смотри, - пригрозила Анна Петровна, - не перестанешь мучить, жалобу напишу!

В следующие несколько дней история повторялась: ночью Балбес выл, а утром к Тимофееву кто-нибудь приходил ругаться. Продавец уже чуть не плакал.

- Ты бы вернул ее хозяину, - посоветовал Митрич. - Это же просто собака Баскервилей какая-то!

- Да где ж я теперь этого хозяина найду?

- Тогда хотя бы к ветеринару своди. А то у нашей деревни из-за нее формируется хронический недосып.

Делать Тимофееву было нечего. Хотя день считался не выходным, он запер магазин, взял Балбеса на поводок и повез на электричке в город. Вернулись они только вечером.

- Ну что? - спросил Митрич.

- Врач сказал, что он здоров, - хмуро ответил Тимофеев. – Только у него есть один дефект.

- Какой?

- Дефект речи. Он лаять не умеет, а вместо этого воет. И ничего с этим не сделаешь.

- Надо же! – удивился Митрич. – Ну ладно, пусть живет. Может, привыкнем.

Узнав про дефективность Балбеса, все стали его жалеть и приносили продавцу для него что-нибудь вкусное. И к ночному вою действительно стали понемногу привыкать, потому что знали – это не Тимофеев собаку мучает, а просто она так лает.

А потом случилось вот что. Через три месяца, ночью, в магазин, который находился с другой стороны дома продавца, забрались два человека. Балбес первый почувал неладное и принялся лаять. А потом так страшно завыл, что даже привыкшие к нему жители деревни перепугались. А уж незнакомые с ним воры вовсе едва с ума не сошли. В ужасе они побросали утюги с ведрами и бежали.

С тех пор Балбеса в деревне зауважали и стали носить ему еще больше всякой еды. А приехавший по поводу неудачного ограбления милиционер сказал, что это у пса не дефект, а необычная способность и попросил Тимофеева продать Балбеса.

- Ну, уж нет! – ответил Тимофеев.

И был, конечно, прав, потому что во всем мире больше нет собаки с таким необычным дефектом. С дефектом речи.

טמבל

כמעט בכל חצר בכפר שלנו היה כלב. לא היה אותו רק אצל טימופייב המוכר. אך בסופו של דבר גם הוא החליט להתכלב. בשבת כשלא עבד בחנות, טימופייב נסע לשוק בעיר, וקנה את הכלב עם המראה הכי חשוד.

- איזה גזע הוא? - שאלה אנה פטרובנה כשהמוכר חלף על פני החצר שלנו מוביל את רכישתו.

-מה פתאום גזע! - טימופייב נופף בידו - וקוראים לו טמבל.

-טוב, לא נורא. אולי, הוא שומר טוב.

המוכר רק משך בכתפיו.

-נחיייה ונראה.

ומהר מאוד ראינו. באותו הלילה כשכל הכפר כבר ישן שינה עמוקה, פתאום טמבל התחיל לילל יללות מפחידות וילל עד הבוקר.

בבוקר אנה פטרובנה מיהרה אל טימופייב, להביע את זעמה.

-למה אתה מתעלל בכלב?

-מה זאת אומרת מתעלל?

-נורא!- אמרה אנה פטרובנה

-לא נגעת בן!

-אז אולי כואב לו משהו?

-לא כואב לו כלום: הנה, לפני רגע הוא אכל קערת מרק שלמה.

תשמע-, איימה אנה פטרובנה-, אם לא תפסיק להתעלל בן, אכתוב תלונה!

בימים הבאים המשיך אותו הסיפור: בלילה טמבל ילל, ובבוקר באו לכעוס על טימופייב. המוכר כבר כמעט בכה.

-אולי תחזיר אותו לבעלים שלו? - הציע מיטריץ'. - הוא כבר ממש כלבם של בסקרוויל.

-איפה אמצא עכשיו את הבעלים?

-אז לפחות קח אותו אל הוטרינר. בגלל כל הכפר שלנו סובל מחוסר שינה תמידי.

לטימופייב לא הייתה ברירה. אפילו שזה היה יום חול, הוא נעל את החנות, קשר את טמבל ברצועה, ונסע איתו בחשמלית לעיר. הם חזרו רק בערב.
-נו, אז? שאל מיטריץ'.

-הרופא אמר שהוא בריא-, ענה טימופייב בקול קודר.-יש לו רק פגם אחד.

-איזה?

-פגם בדיבור, הוא לא יודע לנבוח, אז במקום זה הוא מילל. ואי אפשר לעשות עם זה כלום.

-וואו! - הופתע מיטריץ'. - טוב, שיחיה. אולי נתרגל.

כשגילו את הפיגום של טמבל, כולם התחילו לרחם עליו והביאו למוכר דברים-טעימים בשבילו.וליללת לילה באמת התחילו מעט להתרגל, כי ידעו שטימופייב לא מתעלל בכלב אלא הוא פשוט נובח ככה.

ואז קרה כך: לאחר שלושה חודשים, בלילה, בחנות שנמצאת בצד השני של בית המוכר, חדרו שני אנשים. טמבל היה הראשון שהרגיש שמשהו אינו כשורה, ריחרח ואז התחיל לילל כל כך נורא שאפילו תושבי הכפר שכבר התרגלו נבהלו. אדרבא הגנבים שלא הכירו אותו, הם כמעט השתגעו מפחד. מרוב זעזוע הם השליכו את המהגצים והדליים וברחו.

מאז בכפר כיבדו את טמבל והביאו לו עוד יותר אוכל. והשוטר שהגיעה בעקבות השוד הכושל אמר שלכלב אין פגם אלא כישרון מיוחד וביקש מטימופייב למכור את טמבל.

-לא, אין סיכוי! אמר טימופייב.

וכמובן, הוא צדק, בגלל שבכל העולם אין עוד כלב עם פגם כל כך מיוחד. פגם בדיבור.